ПОДОРОЖ ПІСЛЯ СМЕРТІ або

ПОВЕРНЕННЯ НА ПРАБАТЬКІВЩИНУ

ЕТЮД

І сказав один філософ:

"… питання це (посмертне буття — чи не буття) рано чи пізно, хочемо ми цього чи ні, невмолимо і неминуче постає перед кожним. Це, по-суті, центральна проблема людського існування, присутня як всім традиційним культурам, так і сучасним цивілізаціям, які не втратили спадковості духовних цінностей".

І сказав інший філософ:

"Парадоксальність цього мого повідомлення міститься в тому, що я говоритиму про речі ніби фантастичні, але разом з тим, древні, як міф. Вони відомі вже багато тисяч років… Цим я хочу сказати, що при розвитку цивілізації відбувався не тільки розквіт знань, але і втрата їх. І зараз древні прості речі спливають, як фантастичні, неправдоподібні розповіді".

1

Більшість землян називає їх інопланетянами, а меншість (таких, можна б сказати, одиниці, але — спокійно, спокійно!) нашими… співпланетниками. То виходить, що НЛО прилітають на планету Земля із планети Земля? Головний доказ прихильників цієї гіпотези такий: навіть до найближчих зірок відстані неймовірно далекі. То чи можна, долаючи такі відстані, здійснювати жваве міжпланетне сполучення, а НЛО літають до нас сотнями… Ба, рахунок їм іде вже на десятки й десятки

тисяч. Тому і не виключено, що батьківщина НЛО та ж, що й у нас — Земля.

Велика наука, що все перебуває в полоні теорії про моноцентризм людства, заперечує множинність форм живої речовини, тоді ж як вже давно існує думка про те, що світів — багато. Цю ідею відстоював, наприклад, В. Д. Вернадський. І особливо К. Е. Ціолковський з його гіпотезою не лише про множинність форм життя, а й їхнє співіснування на планеті Земля. І сьогодні все більше й більше вчених вважають, що на Землі співіснують — не знайомі поки що одна з одною — різні форми життя. У тім числі й мислячого. Для людей таке вперте ігнорування інших мислячих форм життя може скінчитися трагічно — тож людям, проголошуючи себе вінцем Природи, треба про це пам’ятати.

"Зараз, наприклад, відкрито польові форми життя, невидимі для людського ока, — зазначив голова уфологічної комісії кандидат технічних наук В. Ажажа. — Але їх фотографії вже зроблені за допомогою відповідної апаратури. Вони, живуть у таких ефірних формах, як передбачав великий Ціолковський, тобто — мислячий ефір".

Там існує не просто не відомий нам Розум, а — протоцивілізація. Вона старша за нашу білково— нуклеїнову форму життя. А тому "вони" й мудріші за нас, бо будучи протоцивілізацією, знають більше за нас, адже володіють найдосконалішою технологією, такою, що з нашої точки зору й наших можливостей (і — знань!) є фантастично— неймовірною. На користь їхньої переваги говорить хоча б той факт, що не ми до них літаємо, а вони до нас. А про те, що НЛО — матеріальне, сумнівів уже немає. Ось тільки що таке матерія — жива й розумна? (Побіжно зауважу: у світі існують багато невідомих ще нам видів матерії з незвичайними властивостями — є навіть види матерії, що залежать від свідомості, думки. Але про це мова піде на інших сторінках мого етюду). Ні хіміки, ні фізики, ні біологи не можуть дати точної відповіді. Відомо лише: матерія під дією енергії може само— утворюватись в складні структури. Очевидно, НЛО і належить до таких складних структур, що створені не

на білкових принципах. Можливо, це плазменні з’єднання, водневі, польові…

Вдалося зафіксувати найбільшу швидкість, яку розвинув НЛО на поверхні Землі — 16тисяч кілометрів на секунду. (Більша їм у ту мить просто не була необхідною, хоча вона, очевидно, можуть при потребі розвивати швидкість у сотні й сотні тисяч кілометрів на секунду). І разом з тим вони можуть літати з швидкістю земного пішохода чи й зависати над одним місцем. Коли летить літак з надзвуковою швидкістю, чути гуркіт, вони ж зі своїми колосальними швидкостями пливуть безгучно, наче уві сні чи казці. І — ніякого забруднення оточуючого середовища.

Джерело їхньої енергії нам невідоме. Науковий співробітник Головної астрономічної обсерваторії кандидат фізико-математичних наук О. Ф. Пугач в розмові з кореспондентом "Літературної України" з нього приводу так сказав: "Можна висунути кілька гіпотез, які пояснюють енергетику НЛО. Одна з них така: "тарілка" та всі її дії — це кінцева ланка якогось надзвичайно потужного силового джерела, що, живить "тарілку" за допомогою не видимого нам променя…" І далі вчений повідомив приголомшуючий факт: "У мене є запис свідчень людини, яка цілу ніч говорила з пришельцем на борту "тарілки" і пришелець просто сказав, що ми шукаємо джерела енергії зовсім не там, де треба — в акумуляторах, бензобаках. Увесь космос, сказав енелонавт, заповнений енергією. І вони її беруть з порожнечі, з нічого…"

Їхня поведінка виходить за межі фізичних законів, що здаються нам нерушними і єдино правильними. Тож на цій підставі дехто взагалі не вірить у їхнє існування. Адже пришельці, наприклад, можуть з’являтися з нічого і так же несподівано зникали. Серед ясного неба. Їхні літальні об’єкти матеріальні, але чомусь вони здатні на неймовірних для нас швидкостях несподівано зупинятися, або так же несподівано і круто змінювати напрямок руху, наче у них немає маси, наче вони подолали інерцію і взагалі — силу притягання планети. А що коли це факт телепортації — паранор— мальне переміщення об’єкта (або і людини) на

великі відстані чи перенесення предметів через перепони або екрани? Інакше нічим пояснити як можна уникати небезпечних перевантажень, що неодмінно виникають при раптових маневрах, зупинках на величезній швидкості тощо. А ще НЛО (це теж зафіксували численні свідки) у змозі, наприклад, миттєво змінювати свою форму. І на такому рівні, коли відбувається перехід одного виду речовин в інший, коли взагалі змінюється валентність, ізотопність тощо — без будь-яких зовнішніх фізичних чи хімічних впливів. Тож найголовнішою особистістю, що відрізняє НЛО від нашої техніки, є поліформізм — розмаїтність форм. Очевидно, вони володіють іншими, не відомими й недосяжними нам — принаймні, сьогодні — фізичними законами. Не забуваймо — світ безмежний і невичерпний. І те, що ми знаємо про нього — пилинка, в порівнянні з Еверестом незнаного. Тож не можна не погодитись з думкою В. Ажажі: ще невідомо хто ж справжній господар Землі, ми, люди, чи вони, наші співпланетники, людиноподібна ефірна сутність?

Але де ж існує протоцивілізація мислячого ефіру, окремі представники якої час од часу зчиняючи фурор і сум’яття в наших душах, прилітають до нас у своїх сферах, що ми їх називаємо абревіатурою НЛО? Відповідь може бути — поки що — в стилі чеховського Ваньки Жукова, котрий посилав лист "на деревню дедушке". У нашому варіанті це звучить теж приблизно так: на планеті Земля. Але в іншому вимірі, в іншій області простору— часу. (Як переконані деякі фізики— теоретики, поруч з нашим світом можуть існувати й інші, недосяжні для нас, незбагненні для нас світи із своїми вимірами. Якщо ми, наприклад, живемо в тривимірному світі, плюс четвертий вимір — час, то наука на сьогодні оперує тринадцятьма, п’ятнадцятьма і навіть двадцятьма вимірами різних світів!)

У світлі цієї гіпотези можна пояснити і раптову появу НЛО з нічого (як і таке ж раптове зникнення в ніщо): це результат переходу в інший вимір, або в наш (НЛО тоді раптово з’являється), або в їхній (НЛО тоді раптово зникав).

А, можливо, вони живуть і в Задзеркаллі, де все навпаки — по відношенню до нас, звичайно. Так, наприклад у них, у Задзеркаллі машина, поставлена під горою (чи на середині схилу гори) покотиться не вниз, як у нас, а навпаки, вгору. (Принагідно: якось було промайнула інформація про подібне диво у нас. На одному з крутих відрізків автостради у Вірменії залишена машина рухалась не вниз, а всупереч здоровому глуздові: вгору).

Так ось у тому, іншому — по відношенню до нас — вимірі планети Земля, у її Задзеркаллі живе невідомий, нам Розум, мислячий ефір. Той Розум і є — не лякаймося цього, а пофантазуймо разом — нашим Прабатьком. А ми — синівська чи дочірна цивілізація їхньої протоцивілізації, що є одночасно й їхньою, й нашою колискою життя.

Ось тут ми і підходимо до головного, до виникнення на планеті Земля людства. Як переконаний академік В. Казначеєв, голова комітету з енергоінформаіційного обміну в природі, теорія еволюції Дарвіна не пояснює появи людині. Важко за останніми науковими даними пояснити, щоб інтелект так розвинувся за ті 3-4 мільйони років нашої історії, яку прийнято брати за наш минуле.

"Або інтелект удосконалювався під впливом польових форм життя (протоцивілізація). А вона, напевне, впливає та нас і нині, — роз’яснює точку зору академіка В. Казначеєва кандидат технічних наук В. Ажажа, — або ми з нашим інтелектом доставлені звідкись. Тобто це суцільні запитання, на які поки що немає відповіді".

Відповіді і справді немає. Але це аж ніяк не завадить нам пофантазу — вати на задану тему. Фантазує й сам В. Ажажа: "… складається враження, що ми працюємо під їхнім контролем ("їхнім" — мислячого ефіру — В. Ч.).

Не виключено, що ми є їх породженням. Свого роду розсадою, яку привезли з другого світу, а потім беруть у нас на Землі й відправляють на інші небесні тіла".

На цьому цікаве (і сміливе!) припущення В. Ажажі й вичерпується. Тож спробуємо пофантазувати далі.

"Не виключено, що ми є їх породженням".

2

Стародавні народи про антропогенез — процес історико— еволюційного формування фізичного типу людини — не мали, звісно, аніякої уяви. Як і про теорію еволюції Ч. Дарвіна. Але вперто вірили (і розповідали про те у міфах та переказах), що первісна людина кимось (здебільшого богом) була створена. То що змушувало народи (і тепер ще змушує) триматися за міфи про штучне створення кимось перших людей? Просто так, на голому місці міфи не виникають — щось неодмінно став поштовхом для їх створення. Мабуть, подібні міфи є відлунням або справжніх подій, або такої ж інформації, що якимось чином була відома на зорі людства, а потім зітерлася з пам’яті, перетворившись по суті в казки. Не виключено, що саме ефірні люди і створили далеких пращурів роду людського. Досягнувши за мільйони і мільйони років неймовірного рівня розвитку, протоцивілізація мислячого ефіру повністю вивчила й освоїла доступний їй світ. І зрозуміла, що мусить бути на планеті інший світ, в іншому вимірі, в іншій кривій часу, мусить бути Задзеркалля. (А ми з їхнього боку теж Задзеркалля). І люди ефіру, володіючи колосальною технологією, підкоривши час, простір та швидкість і такі закони фізики, про які ми й мріяти не можемо, відкрили Задзеркалля і проникли в нього. І опинилися у безмежному білому світі, де на чорній землі володарювали зелені рослини. В їхньому царстві знаходилося царство комах, плазунів, птахів і тварин. Серед останніх чи не найбільше було різноманітних мавп, котрі, всупереч пізнішій теорії Дарвіна вперто не хотіли ставати людьми. По тій простій причині, що не могли ними стати.

Відкритий світ вразив ефірну цивілізацію пусткою — братів по Розуму, — вони сподівалися їх зустріти, — не виявилося. І тоді протоцивілізація вирішила колонізувати нововідкритий вимір рідної планети. І заселити його своїми людьми. (Чим більш світів заселених цивілізаціями мислячих істот, тим надійніша гарантія, що людство не зникне у Всесвіті внаслідок якихось непередбачених космічних катаклізмів, що не виключено, коли Розум локальний. Як свідчить земний досвід, головною умовою життя є відтворення нею собі подібних форм. Це закон збереження життя, бо воно існуватиме доти, доки відтворюватиме собі подібних. Та й взагалі, Розуму властиво розселятися, відкривати й освоювати все нові й нові краї та материки. — Згадаймо, як ми, земляни, відкривали й заселяли тьеру інкогніто, землю невідому).

Але виявилось, що новій світ, щойно відкрите Задзеркалля, не зовсім і сприятливе для життя ефірних людей — ні атмосфера з її щільністю та складом їм не підходила, ні сила притягання планети, ні інші природні і фізичні параметри. Ефірні люди могли в такому середовищі існувати лише в скафандрах чи під куполами міст, де були б створені необхідні їм умови. Але під куполами нова цивілізація не розвинеться. І тоді вирішено було створити для захисту життя спеціальні кокони, такі собі своєрідні біологічні комбінезони, в яких ефірні люди й народжуватимуться в новому світі, зростатимуть, розмножуватимуться тощо. Мислячий ефір синтезував біологічно важливі органічні сполуки амінокислот, протеїнів, нуклеотидів, вуглеводів, утворив біополімери та інші молекулярні системи. З них було сформовано захисний комбінезон для ефірного розуму-інтелекту — те, що ми називаємо нині тілом. Отак ефірні люди (власне, їхнє енергополе, свідомість та інтелект, те, що ми називаємо душею, а для них то є всією сутністю) були надійно заховані, як замуровані в білково-нуклеїнові тіла. І на білому світі планети Земля з’явилися ми, люди.

Можна навіть сказати коли були створені перші люди: близько 40-50 тисяч років тому. Тобто, тоді, коли за даними науки і з’явилися люди сучасного типу. А з’явилися вони зважте, загадково. За сучасними

даними безпосередній антропоїдний предок людини виник десь 3-4 мільйони років тому. А людина розумна (гомо сапієнс, кроманьйонець, або сучасна людяна) з’явилася якось раптово — 40-50 тисяч років тому. І чомусь відразу з неоантропів "перестав діяти добір природній, як фактор формування роду". Діяв, діяв, а тоді ні з того, ні з сього (принаймні, наука цього достовірно пояснити не може) перестав діяти, тільки-но невідь звідки взялися сучасні люди. Більше того, з їхньою появою чомусь "біологічна еволюція людини змішалася з еволюцією її матеріальної й духовної культури".

Процитуємо ще науку: "Серед соціальних факторів основну роль (з появою людини сучасного типу — В. Ч.) відігравало суспільне виробництво, пов’язане з виникненням у неоантропів порівняно високорозвиненої суспільної свідомості, сформованого родового суспільства, а також образотворчого мистецтва, якого практично не було на попередній стадії антропогенезу".

Не було, не було і раптом біологічна еволюція змінилася еволюцією духовної культури і тоді негадано все з’явилося: і суспільне виробництво, і високорозвинена суспільна свідомість, і сформоване родове суспільство, і, зрештою, образотворче мистецтво, на яке, як відомо, ні мавпи взагалі, ні навіть людиноподібні не здатні. Наче все це раптово впало з неба 40-50 тисяч років тому, водночас з появою людини сучасного типу, яка з’явилась теж тоді і такою практично й зосталася. І більше всього, такою вона зостанеться в далекому майбутньому — хіба що у неї до точиться знань.

Протоцивілізація наділила нас двома видами зв’язку (чи способом передачі інформації від одного суб’єкта до іншого): сенсорною сигналізацією — мова, зір, нюх тощо. І далекодіючою (нею користуються ефірні люди) — телепатією, яку ми з часом втратили і якою нині володіють лише окремі представники гомо сапієнса — раніше їх називали чаклунами, тепер екстрасенсами. Оскільки в нас, попри, попри все, добра й гуманізму все ж таки більше, то такими нас, очевидно й запрограмували. (Зла цивілізація нас неодмінно наділила б своєю

злістю, що є для неї нормою). Щоправда, внаслідок різних негативних факторів й зокрема соціально-політично-економічно-природніх, ми чимало із закладеного в нас добра і гуманізму порозгублювали в тисячолітній ході свого існування та кривавих пертурбаціях. Але будемо сподіватися, що втратили ще не все.

Про те, що вони наші творці, ефірні люди вирішили — до певного рівня нашого розвитку — нам не зізнаватися. Для чистоти експерименту. Їм цікаво, до чого ми, їхнє породження, самостійно дійдемо і якого рівня розвитку врешті-решт, сягнемо. Без їхньої допомоги і колосальної технології. Для них це має велике значення. Як і для нас — щоб ми, не обпираючись ні на чиї готові знання, могли самостійно утвердитись у світі, пристосуватися до нього, загартуватися і цим гарантувати собі подальший розвиток, як самостійної раси, а не чийогось безпомічного придатку. Тож і прилітають творці до нас, як на всепланетне експериментальне поле Розуму і Інтелекту, де час од часу й беруть окремі екземпляри (генофонд) для розселення людства на інших планетах. Тільки за 1989 рік, як вважають уфологи, при допомозі НЛО було взято лише з нашої країни 5 тисяч чоловік, котрі для нас, просто загадково зникли.

3

Ще стародавні люди знали: крім тіла в людині існує ще й душа. Поняття душі назавжди увійшло в наш обіхід, як щось таке, що не викликає (в людей, а не в науки) ніяких заперечень. Згадаймо: "душа болить", "великої душі людина", "чужа душа — потемки", "працює з душею" тощо. Звідси походить й духовність, те, без чого людину, власне і уявити людиною неможливо. Ще стародавні люди також знали: вмирає (закінчує своє земне існування) лише тіло, а ось щось вирішальне в людський сутності, те, завдяки чому людина є людиною, після смерті все ж таки залишається.

"За релігійно-ідеалістичною уявою, — іронізує атеїстичний (а атеїзм у нас не забуваймо, свого роду релігія!) словник, — душа — це особлива

сутність, абсолютно протилежна матеріалістичному світу (якраз душа і матеріальна — В. Ч.), яка існує незалежно від тіла, поселяючись в тілі людини, вона є в ньому активним початком, який ніби то і дає тілу життя ("одушевляє" його), обумовлює незалежність людини від природи, її свободу волі, її почуття, розумові здібності й основні, індивідуальні особливості, при всьому душа безсмертна".

"Велика" наука, особливо часів "великого кормчого науки" (за власною освітою, до речі, недоучок— семінарист) та пізніших застійних часів, як відомо відзначалася безапеляційністю, внутрішнім тоталітаризмом та нетерпимістю до інших думок. Обзиваючи їх носіїв ідеалістами або й реакціонерами, а їхні погляди оголошуючи (тоном верховного судії, якому підвладна найвища істина) забобонами та релігійною містикою й духовним закріпаченням людей, вона ніколи не визнавала і не визнає душі, вважаючи її антинауковою уявою, вигадкою первісних людей, якій сьогодні все ще дехто наївно, мовляв, вірить. Це й дало змогу одному з учених іронічно— саркастично зауважити з цього приводу: наука, котра виникла й зміцніла в боротьбі із забобонами, сама починає створювати свої забобони.

"Уява про душу виникла і отримала розвиток в той час, коли люди не знали особливостей будови свого тіла (як нібито сьогодні вже досконало відомі ті особливості — В. Ч.) і не вміла пояснювати психічні явища (як нібито сьогодні вже вміють пояснювати ті психічні явища? — В. Ч.). У людей, що знаходилися на ранніх сходинках суспільного розвитку, була, як писав Ф. Енгельс, "повсюдно поширена уява, що людські образи, які з’являються їм уві сні, є суть душі, що на час залишає тіло". (Як ніби сьогодні ми все ще досконало знаємо про механізм сна — бодай, навіть ще старанніше цитуючи при цьому Ф. Енгельса — і можемо впевнено сказати, що це таке воно врешті-решт, сон? — В. Ч.). І душа — хочте вірте, хочте — ні, — а таки залишає тіло.

"Перше відчуття тих, хто опинився в стані клінічної смерті, це знаходження поза своїм тілом, — розповідає О. Горбовський, автор

надзвичайно цікавої книги "В круге вечного возвращения?". І наводить кілька розповідей тих, хто був по той бік життя.

"Я відчув, ніби в повітрі… Я подивиться назад і побачив самого себе на ліжку внизу, і в мене не було страху".

А ось це відчував молодий чоловік, котрий потрапив в автомобільну катастрофу:

"Я ніби ширяв на висоті біля п’яти футів над вулицею… Я бачив серед уламків своє власне тіло, оточене людьми, і повсюди була кров…"

Або ось ще: "Мені здавалось, що я аркуш паперу, що злетів до стелі від чийогось подиху. Я бачила, як лікарі стараються повернути мене до життя. Моє тіло було розпростерте на ліжку прямо перед моїм поглядом, і всі стояли навколо нього. Я чула, як одна з медсестер вигукнула: "Боже! Вона помре!", в той час, як друга схилилась наді мною і робила мені штучне дихання рот в рот".

За даними медичної статистики 25-28 відсотків з тих, хто повернувся до життя, пам’ятають про свій стан. Із 116 реанімірованих пацієнтів, яких дослідили американські вчені, 32 запевнили, що в стані клінічної смерті пережили відчуття подібне до перебуванню поза тілом. Як свідчать такі розповіді, душа, що залишає тіло, відчуває до нього повну байдужість (очевидно, інакше їй би було надто трудно його залишати).

"Я знала, що це моє тіло, але нічого не відчувала до нього".

"Я оглянулась назад і побачила, що моє тіло лежить без почуттів й без руху. Подібно тому, як ніби б скинувши з себе одяг, дивився на нього так і я дивилась на своє тіло, ніби на одяг…"

А ще подібні розповіді свідчать: душа після виходу з тіла іноді робить спробу заговорити з тими, хто оточує тіло і з подивом виявляє, що її ніхто

не чує й не сприймає.

Сьогодні те, що релігія— народи світу — називають душею, а "велика" наука все ще відкидає з порогу, як ідеалістичну містику, вже здобуло своє ймення — аура. Або описово — біополе людини. Як зовсім недавно виявилось, в різних людей різні біополя: у тих, хто живе дуже довго біополе щільне, і навпаки, люди з розрідженим біополем, наче розшитим, живуть не довго. (Принагідно зауважу: не лише людина, а всі органи мають свої власні біополя і довго зберігають інформацію про те, що відбувалося з ними в минулому. Цю інформацію можуть читати екстрасенси. Одяг теж зберігає наше біополе, тобто інформацію про нас. Різні речі теж зберігають інформацію про свого господаря. Наприклад, фотографії, тому екстрасенс, подивившись на фотографію людини, може сказати, що з нею — для цього він прочитав ту інформацію, яку зберігає про свій оригінал фотографія).

Як запевняє З. Гречишникова, котра успішно займається біофізичним ефектом людини ("ЛУ" від 20 липня 1989 р.) — це складна енергетична система. Власні спостереження і дослідження З. Гречишникової над біополем привели її до такого висновку: коли людина помирає, то "після її смерті її власне біополе не зникає, не розчиняється в безвісті… Протягом перших дев’яти днів над постіллю померлої людини, над її фотографіями постійно присутнє її власна біополе… Але ж на дев’ятий день, рівно в той час, коли людина померла, це її біополе зникає… На сороковий день це саме біополе померлої людини з’являється над її постіллю. Знову ж таки о тій самій порі, в ті ж самі години і хвилини, коли вона помирала. З’являється лише на добу".

В наші дні вже чимало спеціалістів— медиків, психіатрів, фізиків — вважають, що смерть не є кінцем буття. Що душа безсмертна ("Або іншими словами — це безсмертя матерії") переконана і З. Гречишникова.

Це добре знали і наші далекі предки, але з часом ці знання розгубили. І як відлуння тих знань — звичай влаштовувати поминки померлих на дев’ять днів, на сорок днів, у першу річницю…

Ленінградські вчені зафіксували приладами, зображення самої душі. "В мить смерті, — запевняють вчені, — від людського тіла відділяється об’єкт, що має форму яйця". Правда, побачити людську душу поки що німому не вдалося — душу фіксують лише прилади. А втім, що людські очі її не бачать, це ще нічого не говорить. Людина, наприклад, не може бачити лопать вентилятора, що швидко крутиться, але це не означає, що якщо ми її — лопаті не бачимо, то лопаті в взагалі немає.

Вже відкрита перша лабораторія фізичних полів людини — в Московському інституті радіотехніки. Її працівники вірять у те, що енергетична субстанція людини є носієм життєвої сили, її пам’яттю, інтелектом і розумом. Так, наприклад, професор Іллюшин вважає, що енергетичне поле складається з "іонів, збуджених електронів, протонів, а також можливо й інших часток. Всі плазмові структури живого організму на думку вченого з’єднуються в єдине ціле".

Деякі з характеристик поля, що оточує людину допомогли виявити експерименти білоруських вчених. А ось відкриття американського доктора Бурра підтвердило факт, що біоенергополе людини є ніби матрицею, своєрідним кресленням, що формує структуру тіла. "Молекули і клітини людського тіла, — говорить доктор Бурр, — постійно перебудовуються, руйнуються і поповнюються свіжим матеріалом, що надходить з їжі. Але дякуючи контролю поля, нові молекули і клітини відтворюються по тих схемах, що й старі…" Тому й людина, кажучи іншими словами, завжди схожа на саму себе.

Медики теж схильні вважати, що одну з основ буття складає енергія. Психологічні процеси — це по суті процеси енергетичні. Є різні види енергії, в тім числі і духовні. У 60— х роках київський вчений Ярослав Береговий висунув ідею, що енергетична база є і в звичайних психічних процесах, і в мислячих. Наші відчуття, думки мають

матеріальну основу і складаються з енергетичних випромінювань. Сьогодні доведено, що біополе складається з трьох нашарувань: тілесної енергії, енергії почуттів та енергії думки. Основне ж енергетичне поле — це поле почуттів і думок. При цьому при різних почуттях з організмі протікають і різні процеси. Так, наприклад, є свої основні хвилі у радощів, суму, зневаги, захоплення, нудьги, страху, гніву, подиву, тривоги тощо. Різні характери теж випромінюють різну енергію: спокійний, вольовий — хвилі спокою, упевненості; збуджений випромінює струми нервозності, сердитий — злості, добрий спокою й душевної рівноваги. Одночасно в залежності від настрою змінюється і колір біовипромінювання (це підтверджують спеціальні фотодосліди). Якщо людина в доброму настрої, з добрим початком в душі, то її випромінювання має тоді золотистий, або світло— салатний відтінок. Негативні емоції пов’язані тільки з чорним кольором. Як змінюється настрій людини, так змінюються і кольори її аури: хороший настрій — в аури світлі приємні кольори, поганий, гнітючий і колір аури відразу ж стає чорним — чи не звідси походить поговірка про чорні дні? В чорній аурі бере свій початок песимізм, як у світлій — оптимізм, віра надія… Так біополе людини стає одним з чинників її психофізичного життя.

А ось що собою, являє енергія біополя, думки дослідників розділилися — хоча в світі й існує 270 інститутів, лабораторій та установ, що займаються біополем. Більшість вчених вважають, що це особлива, невідома нам енергія, суть якої не відкрита. І не лише невідома, а й фантастична— загадкова. Тому противники біополя називають її і забобонами, і містикою з чудесами. Тоді ж як один з древніх філософів блаженний Августин влучно сказав, що "чудеса не суперечать законам природи. Вони суперечать лише нашим уявленням про закони природи". Тому й загадкова для нас біоенергія людини, як, між іншим, і сама душа та її невичерпні можливості, межі яких ми теж не знаємо.

Всі народи, починаючи з незапам’ятних часів свято вірили, що вмирає лише тіло, а душа переселяється в інший, потойбічний (що знаходиться по той бік земного життя) світ. Значно пізніше, вже з

морально-виховною метою релігія поділила потойбічний світ на пекло (для покарання грішників) і рай (для ощасливлення праведників). За уявою стародавніх греків таке місце знаходиться далеко на заході, на краю нашого світу, глибоко в підземеллі. Ось там крім Тартара (пекла) є ще острів Блаженних (в міфології китайців подібний острів теж називається Блаженним) — де й знаходиться країна вічного щастя і вічних квітів. Все там щедро родить, там вічна весна і ніколи немає спекотного дня, бо завжди панують ранкові сутінки. Там і живуть померлі — безплотні примарні постаті, себто душі, що ніколи не старіють і вічно гуляють при вічному сяйві ранкової зірки.

Науці відомо, що існує закон збереження енергії, закон збереження матерії, але, можливо припустити існування і закону збереження інформації — це не суперечить законам природи. Можна припустити, що наш біоенергоінформаційний каркас (себто те, що ми називаємо душею, аурою — В. Ч.) теж не зникає з фізичною смертю людини.

Залишається додати, що померлі, з якими контактувала ясновидиця Ванга, мають вигляд "прозорих фігур". Ванга вважає, що після смерті особистість зберігається, що людина сприймає смерть тільки, як фізичний кінець. І переконана, що поряд з нашим світом існує інший, паралельний світ, який вона називає вищим Розумом… Ці та інші подібні випадки налаштовують нас на фантастичне припущення: душа (аура, біополе, біоенергетичний каркас — називайте, як хочете), що є сутністю людського інтелекту та її "я", після смерті й справді залишає тіло й відправляється в якийсь інший світ. Академік В. Вернадський називав земне біополе (крім власного біополя планети, воно складається з біополів людей, тварин та рослин) "біосферою, що зберігає в собі загальну інформацію про нас, про історію землі, там є люди, котрі вміють читати це загальне біополе Землі. Бо все існує у всьому і все пам’ятає про все".

Ми навіть знаємо коли починається подорож в інший світ, котрий у різних джерелах називається по-різному: потойбічним світом, світом в різних, інших вимірах, іосферою, загальним біоенергоінформаційним

полем Землі тощо. Рівно через рік після фізичної смерті людини. Тоді вступає в дію запрограмований у ній код і вона — згусток мислячої енергії, наділений інтелектом і розумінням свого "я" — назавжди (тепер вже назавжди) залишає цей світ.

За даними "Американського журналу психіатрії" більше половини (57 відсотків) тих, хто пройшов "досвід смерті", пам’ятають і знають, що існує "риска, після якої вже немає повернення". А, знаходиться вона по той бік тунелю. Про той тунель згадує більшість (точніше, кожний третій-четвертий) з тих, хто знаходячись в стадії клінічної смерті, був повернутий до життя зусиллями реаніматорів. Тунель за їхніми розповідями, вузький, довгий і темний. Через нього душі й треба протиснутись головою вперед. Це за свідченням очевидців, тяжко, боляче, але кола душа проходить його, то настає тоді неймовірне полегшення… (Одна з жінок, слухаючи лекцію на цю тему, вигукнула: "Та це ж пологи! Це пологи!.." Так, додамо, душа в тому тунелі ніби заново народжується для нового життя). Світло видно лише в кінці тунелю — яскраве, манливе. І душа поривається через вічний морок тунелю до світла. А далі… далі свідчень очевидців немає. Бо тих, кого реаніматори повернула до життя, змушені були повернутися з тунелю, а ті, хто пройшов його— назад вже не повертаються. І ніколи не повернуться і не розкажуть, що ж там далі. Се велика, якщо не найбільша таємниця для людей і її мабуть не дано нікому відкрити і передати живим. Можемо лише припустити, що тунель той знаходиться на схрещенні різних вимірів простору— часу, нашого і їхнього. Він і є єдиною дорогою в Задзеркалля. Нею, навічно залишивши світ живих і відлітає душа в інші вимір, в далеке і невідоме їй Задзеркалля, до свого пранароду, куди ще раніше відлетіли душі її батьків, дідів, прадідів і пращурів… Згусток мислячої енергії, званий людською душею, летить вперто і цілеспрямовано. Голос предків владно кличе ауру на далеку прабатьківщину, слугує їй маяком і компасом, підбадьорює її, надихає, підтримує в ній віру, що не все ще втрачено, що попереду її чекає нове, зовсім нове життя в новій незвичній їй досі формі й сутності. Роль такого голосу предків виконують невідомі нам хвилі, що її генерує

прабатьківщина і посилає в наш світ, на який і налаштовується кожна аура, залишивши після після смерті своє земне тіло.

В кінці тунелю душу чекає яскраве світло, а за ним, в напівпрозорій світлій димці — річка. На березі човен, або як його влучно назвав один з дослідників цього питання — "Корабель душі"… Навряд чи знайдеться на землі такий народ, у якого б не було віри у річку, через яку треба переправлятися у човні. Найраніша згадка (з відомих) у давніх єгиптян — їй сім тисяч років! Про "глибокі води смерті" розповідає повість про Гільгемеша, записана на глиняних табличка Древнього Вавилона — III тисячоліття до нашої ери. Таких прикладів можна наводити багато. Як сказав один з дослідників цього питання: "Очевидно образ цей — ріки і переправи в потойбічний світ — був, принесений кимось, хто опинився по той бік риски, а потім повернувся, чи був повернутий до життя. Спогади, про посмертний його етан, сприйняті, як свідчення очевидця, увійшли в систему тієї епохи. Пізніше досвід цей підтвердився треба думати, в рамках інших культур.

І сьогодні багато хто з тих, кого реаніматорам вдається повернути до життя, згадує про ріку. Схоже на те, що та ріка є останньою перепоною на шляху з нашого світу в інший вимір простору і часу, в незнане Задзеркалля. І можливо субстанція, що наповнює ріку, не є водою, швидше всього, то згусток викривленого часу. Через нього і здійснюється зв’язок з нашим і тим світом. Але подолати ріку можуть лише безтілесні істоти, що існують у вигляді біополя, енергетичного згустку мислячих протонів та електронів. На березі ріки стоїть маяк, що безперервно посилає душам хвилі, на які налаштовується і завдяки яким душі-аури (а власне, сама сутність людини) і знаходять дорогу. Там ауру чекає човен— корабель (швидше всього, літаюча сфера, схожа на ту, яку ми називаємо НЛО, тільки у вигляді шлюпки). Після короткого перельоту через простір і час, шлюпка приземляється вже в іншому світі, білий день якого схожий на лагідний літній ранок… Там душу— ауру зустрічають представники ефірної цивілізації, вітають її з поверненням на прабатьківщину. Таким чином політ після смерті є початком нового життя в іншому світі де душа стає такою ж, як і всі

ефірні люди — "контури чіткі, а стан ніби розріджений", тобто безтілесною, але мислячою… Ось там, у Задзеркаллі, у формі вже не білкових істот, а мислячого енергополя і зустрічаються всі, хто помер і чиї тіла навічно лягли у нашу землю. А щоб аури, котрі вже стали новими людьми у новому світі, не відчували і не тримали в собі мук попереднього життя чи докорів сумління, чи болю кінця, не побивалися за рідними й близькими, залишеними в попередньому світі, згадка про земне життя дещо приглушується. Залишається лише все хороше, світле і чисте, спокійне і радісне, залишається найголовніше — інтелект, відчуття свого "я", своєї вічної причетності до роду людського. Кожний з нас носить в собі свою смерть, сказав якось один з медиків. Але душа визріває часом лише за останній строк. Цей останній строк і є потужним прискорювачем визрівання, коли для людини відкривається все найважливіше, відкривається смисл життя. І людина стає тоді вільною і легко йде від суєти суєт, від його пристрастей.

Збагачена смислом життя, звільнена від усіх земних пут, відчуваючи своє "я", знаючи хто вона і що вона, володіючи емоціями і вміючи насолоджуватися життям — такою входить вона в новій своїй сутності в новому своєму житті на простори Прабатьківщини. А відчуваючи все це, людина живе і живе. І не суть важливо, є у неї біологічне, тіло, котре виконувало для неї скоріше роль одягу чи немає. Суть важливо, що людина знає хто вона, а знаючи — мислить. А коли я мислю, сказав мудрець, значить я існую.

… За даними уфологічної — УФО англійська абревіатура, що означає те ж саме, що НЛО — комісії за останні 30 років на Землі спостерігалося близько 80 тисяч неопізнаних літаючих об’єктів… Все нові й нові НЛО — загадкові, незбагненні, фантастично — неймовірні, в існування яких і повірити трудно, з’являються на планеті Земля, прилітаючи до нас із планети Земля. З’являються у нашому білому світі, німо питаючи нас: як ви живете, люди, діти наші? З’являються не інопланетянами, а нашими, поки що невідомими нам співпланетниками.

І прилітають вони з того світу, де вічно живуть наші батьки, діда, прадіди, пращури, звідти, куди кожному з нас, як надійде черга, теж доведеться відправлятися. Все тією ж дорогою летіти — через чорний тунель і ріку часу в схрещенні вимірів, яку кожному з нас доведеться подолати в різний час, але всього лише один раз. І в одному напряму — від нас до них. Від одного життя до іншого, від миттєвості до безконечності, від однієї нерозгаданої таємниці до ще загадковішої. І вічне це, як вічне і невмируще духовне життя людства, як вічна, сама матерія, часткою якої є, були і завжди будуть наші невмирущі душі.

"Ми люди, не маємо права бути непотрібним, — заповідала нам і всім прийдешнім поколінням мудра Ванга, — не приносити користі, тому, що кожна людина, ким би вона не була, прийшла на землю з визначальною місією: зберегти життя у всіх його проявах, щоб воно могло розвиватися в ім’я вищих цілей".

1989 р.